

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Velkommen til L. G. D.!

*Atter juleklokkerne ringer
årets skønneste højtid ind!
De reneste strenge i sjælen klinger,
juletonen fylder vort sind.*

*Tankerne vandrer ad kendte veje
og finder frem til det gamle hjem,
hvor vi fik juleminder i eje,
der år efter år påny vælder frem.*

I år er også jeg med i den store flok, for hvem julen på Landerupgård hører minderne til, men igennem 30 år fik min hustru og jeg lov til at fejre julen med vor store drengeflok på Landerupgård. Så kom der 13 år, hvor jeg var alene, og det kunne jo aldrig blive det samme som før, men alligevel

er jeg uendelig taknemlig for, at jeg fik lov til at blive så længe iblandt mine drenge.

At mine tanker i denne jul vil være på Landerupgård en meget stor del af tiden, vil du sikkert forstå, og jeg håber også, at minderne om *din barndoms jul* der må stå levende for dig denne jul. Ja måske har du også i tiden opimod jul af og til i dine tanker genoplevet den vidunderlige forberedelsestid, som vi hvert år havde, lige fra det første lys blev tændt i julekronen den 1. december.

Når nu juleklokkerne ringer, vil julen på Landerupgård atter tone frem for alle os, der elsker dette sted. —

Juleaftens skønne oplevelser tog deres begyndelse nede i den festligt smykkede spisestue med de mange strålende lys fra guirlander, lysekroner og juletræer, og snart efter kom den højtidelige stund, da orkestret med de blankpudsede messinginstrumenter »blæste julen ind« oppe fra hovedtrappen, hvor de lod vore gamle smukke julesalmer lyde ud over egnen. Og da vi kort efter sad nede ved de grønne træer, hvor de mange lys tindrede omkap med drengenes øjne, ja da følte vi, at hjerterne var åbne for julens glæde. Så lød julens sange båret af jublende drengestemmer, men efter sangen blev der ganske stille, og julens gamle glade budskab blev grebet af åbne barnesjæle. —

Og husker du stunden på dagligstuerne, hvor alt var så festligt og skønt, hvor de 24 lys strålede fra julekronen, og hvor gaverne lå på drengenes pladser? Og så kom I alle derind med tindrende og forventningsfulde øjne, men først, når hver havde fundet sin plads, lød det lille ord »værsgod«. — Ja, hvilken fryd og hvilken glæde! Og hvor mangan ærlig tak lød der ikke fra små som fra store, som forstod, at kærlige venner så gerne ville glæde dem, at bag alle de mange gaver lå *kærlighed*. —

Og så den skønne *julemorgen*, hvor hvert et lys igen var tændt, hvor atter de gamle julesalmer lød, blæst af glade drenge. Så blev der stille et øjeblik, og den gamle skønne julesalme »Kimer, I klokker« lød, båret af lyse, glade børnestemmer. —

De minder vil vi holde fast, og med dem som baggrund lyder det til dig påny:

»Glædelig jul, velsignet jul for dig og alle dine!«

Efter at vi i sommer var kommet tilbage fra lejren med det sidste hold drenge, var der kun en uges tid tilbage, indtil jeg skulle forlade Landerupgård. Ved en smuk afskedsfest, som hjemmets tilsynsråd havde indbudt til den 29. august, blev der holdt mange taler, ligesom jeg modtog dejlige gaver: fra overinspektionen og tilsynsrådet et sølvfad, fra egnens folk en adresse med 80 underskrifter ledsaget af en check på 1100 kr. til en rejse el. l., fra FDFs hovedbestyrelse en værdifuld bog. Og derefter skete der noget spændende: to af de mindste drenge kom hen til min plads med en stor kuffert, hvori jeg kunne mærke, at der var noget levende, og da jeg lukkede op, kom den mest henrivende lille hvide grønslænderhundehvalp frem, kiggede sig venligt om til alle sider, hvorefter den til stor jubel for alle slikkede mig i ansigtet, som om den ville sige: »Skal vi to være gode venner«. Det var en gave til mig fra 2. sommerlejrhold, der særlig bestod af de yngste drenge, de vidste nok hvad jeg ville blive glad for. —

Da jeg tilsidst skulle sige tak for alle de gode ord, der havde lydt til mig i de mange taler, og tak for de dejlige gaver, understregede jeg, at vi ikke var samlet til en vemodig sørgesfest, men jeg ville gerne have, at vi skulle betragte vort

samvær som en festlig stund, hvor vi sammen glædede os over alle de mange rige og gode oplevelser, som vi igennem årene havde fået lov til at dele med hverandre. —

Jeg havde besluttet, at jeg ikke ved denne lejlighed ville tage afsked med mine drenge, ja i det hele taget ikke, medens jeg endnu var på Landerupgård, men jeg havde inviteret alle drengene samt mine medarbejdere og deres familier til at følge mig ud til mit fremtidige hjem herude på Holmslands klit, huset »L. G. D.«, som jeg modtog som gave af drenge og medarbejdere i 1954.

Søndag morgen den 2. september rullede vi så afsted i strålende solskin fra Landerupgård i tre busser. Jeg havde plads i den bus, hvor de mindste drenge sad, og de sang hele vejen herud. Da vi nåede op til Bjerregård, så vi, at flagene var hejst overalt for at byde velkommen, det var en dejlig velkomst at få! —

Den medbragte frokost blev spist i Bjergehusets spisesal, hvor hver plads var optaget. De følgende timer blev af mange benyttet til en tur til havet, og alle skulle jo også over at se, hvordan jeg havde fået mit nye hjem indrettet, og der var enighed om, at her var blevet ualmindelig rart og hyggeligt. Kl. 3 samledes vi atter til chokolade i spisesalen, og her holdt »Jakob« en meget smuk afskedstale til mig, en tale, som jeg var meget glad for, den kom nemlig fra hjertet, og den kom fra en *ven*, som jeg sætter stor pris på. Ja, så kom den — svære — stund, hvor jeg skulle holde min sidste tale som forstander til mine drenge, men også det kom jeg over, og der var så meget for mig at sige tak for, al den glæde, som drengene har givet mig. — Gaver var der også igen denne dag: fra medarbejderne et varmeapparat til min bil og fra 1. sommerlejrhold en dejlig stor dug til min ny husholdning. —

Også for Maria Rauhe var det afsked, idet hun — med glæde — havde lovet at tage ophold sammen med mig herude i mit hus, hvor hun nu passer husgerningen, laver mad og i det hele taget på alle måder er min gode medhjælp — også til at modtage jer, når I kommer på besøg.

Maskinmester Ove Hansen holdt en smuk afskedstale til hende, og hun modtog gaver både fra drengene, medarbejderne og hjemmet, 4 smukke sølvskeer.

2. september 1956.

Imidlertid var kl. blevet 5, og busserne skulle afsted igen, og nu kom så det øjeblik, hvor der skulle siges farvel, og det var naturligvis ikke helt let at komme over, men der var desværre ingen vej udenom, og snart stod Maria og jeg alene tilbage med den lille hvide hundehvalp, medens vi så busserne rulle af sted med alle de mange, som står vort hjerte så nær. —

Vi havde dog allerede den samme aften besøg af den første

af mine gamle drenge, og siden har her været flere andre, ligesom et hold drenge fra Landerupgård har været her på efterårsferie i nogle dage, det var dejligt at have dem herude! —

Og nu er der så gået tre måneder siden, og vi befinder os godt herude. I stuerne står så godt som alle mine møbler fra Landerupgård, så når du kommer herud og besøger mig, håber jeg, at du vil føle dig hjemme, og jeg behøver vel ikke at sige dig, at alle mine gamle drenge altid er meget velkomne hos mig her!

Selv om jeg nu ikke mere er på Landerupgård, håber jeg, at jeg også i fremtiden kan være noget for jer, igennem brev, gensidige besøg eller på anden måde. —

Jeg har flere gange været på besøg på Landerupgård, og det har hver gang været mig en stor glæde at se, hvor godt drengene har det hos min efterfølger forstander Boelskifte og hans hustru. —

Nu slutter jeg så dette lille julebrev med ønsket om *et lykkeligt og velsignet nytår for dig og dine!*

Din ven

